

om Forstaaelsen af sidste Linie af Punkt 5, hvor der staar: „og da kun i Forhold til Værdien af de tørlagte Arealer“ — i Forhold til hvad?

Endelig er der saa Punkterne 1 og 2, som angaar Ejendomsretten til de Arealer, som bliver inddæmmede, og til Fiskeriet der, som Staten forbeholder sig. Jeg synes, at Staten kunde stille sig lige saa liberalt her, som Staten i 1873 stillede sig overfor det lollandske Digelag. Det er jo ganske rigtigt, hvad der her i Fjor blev gjort gældende af den højtærede Trafikminister, at det Foretagende, som her søges gennemført, bliver baade et Beskyttelses- og et Inddæmningsforetagende, og det er maaske Grunden til, at Regeringen ønskede yderligere at undersøge og overveje Forholdene i Aarets Løb. Men at det er baade et Beskyttelses- og Inddæmningsforetagende, skyldes den Omstændighed, at det er den billigste Maade at faa dette Beskyttelsesforetagende udført paa. Der er nemlig imellem Gjøl og Øland paa det Sted, hvor man paatænker at anlægge dette Beskyttelsesdige, kun en Afstand af 3,600 Alen, og paa en Strækning af 3,000 Alen er Vanddybden ved almindelig Vandstand kun een Fod, medens Vanddybden paa de 600 Alen er fra en til fem Fod. Hvis man derimod skulde til at gennemføre dette Beskyttelsesforetagende ved at anlægge Diget rundt om den Del, som afdæmmes fra Fjorden, vilde Bekostningen til Digeanlægget blive mange Gange større. Jeg synes, som sagt, at man kunde have stillet sig lige saa liberalt her, som den Gang man gav Tilskud til Lolland, thi der forbeholdt Staten sig ganske vist ogsaa Ejendomsret, men kun i Forhold til det Tilskud, som Staten gav. Jeg vilde gerne henstille til den høje Regering, om den ikke kunde stille sig lige saa liberalt her, hvis disse Arealer faar Værdi i Fremtiden. I Øjeblikket har de selvfølgelig ingen Værdi, og største Delen af de Arealer, der her er Tale om, vil ikke kunne blive tørlagt uden ved Kunst og agtes derfor ikke tørlagt, fordi man ikke har Raad til det. Der er en Vanddybde i de Arealer, der her er Tale om, af 5—10 à 11 Fod, men der er ganske vist en Del af Arealer, som ligger ind mod Land langs med Kysten, hvor der ved daglig Vandstand kun er en Vanddybde af op til 1 Fod, og disse Arealer vil rimeligvis en Gang med Tiden, hvis vi, hvad jeg haaber, faar denne Sag gennemført, bliver bevokset med Rør og derved faa en vis Værdi. Staten forbeholdt sig, som sagt, i sin Tid Ejendomsretten til

Arealerne i Rødby Fjord og i Nakskov Fjord i Forhold til det Tilskud, der ydedes. Jeg tror nu ikke, Staten har haft synderlig Glæde af den Ejendomsret, den erhvervede sig der, og da det lollandske Digelag af 1903 fik sine Forhold til Staten ordnet, gav Staten til Gunst for Digeskatteyderne der fuldt Afkald netop paa den Ejendomsret, den i 1873—74 havde erhvervet sig i de Fjorde. Det er jo ganske sikkert, at det vil blive en temmelig betydelig Digeskat, der vil komme til at paahvile de Egne, her er Tale om at støtte mod Saltvandsoversvømmelser, idet vi skal laane de 117,000 Kr. for at faa Foretagendet gennemført.

Naar det siges i Punkt 1., at Grænserne skal nøje konstateres, synes jeg, det er pertentligt at nævne det. Jeg ved meget vel, at Staten ikke plejer at være smaalig og vistnok heller ikke vil være det her. Jeg skulde tro, at de Arealer, som i Tidernes Løb er skyllede bort ved Bølgeslaget paa de Kyststrækninger, her er Tale om, vil blive regnede de paagældende Lodsejere til gode, det kan der antagelig ikke være Tvivl om. Dernæst tillader jeg mig at pege paa, at den lille Vejle, der ligger mod Øst mellem Gjøl og Aaby og mod Vest mellem Brovst og Øland Sogne, er saa ubetydelig baade i Areal og af Værdi, at jeg ikke synes, Staten burde regne saa nøje med disse Arealer, selv om Staten i øvrigt vil holde paa Ejendomsretten til det inddæmmede Areal. Sagen er nemlig den, at disse Arealer ingen Værdi har i Øjeblikket, og af de Arealer, der er Tale om at beskytte mod Saltvandsoversvømmelser, er der solgt bort af i de senere Aar til en Pris af 100 til 150 Kr. pr. Tønde Land. Men jeg haaber, at de vil faa større Værdi, naar det Foretagende, her er Tale om, gennemføres. Jeg har altid haft den Opfattelse, at naar Staten for at give Tilskud til Gennemførelsen af Foretagender baade af denne Natur eller til andre offentlige Formaal, f. Eks. Havneanlæg, stiller det Krav, at de interesserede Lodsejere udreder to Trediedele af Anlægsomkostningerne, kan man være ganske forvisset om, at Staten i de fleste Tilfælde ikke kommer helt galt afsted. Naar de interesserede Lodsejere er i Stand til at imødekomme de Krav, der her stilles, er det efter min Mening et absolut Vidnesbyrd om, at de Ulemper, som de trykkes af for Tiden, og som de søger afhjulpet gennem deres store Tilskud, er saa betydelige, at Afhjælpsningen af dem vil betyde meget for Lodsejerne.

For øvrigt skal jeg ikke opholde mig